

ನಾಪತ್ತೆಯಾದವನು ನಿನ್ನ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಚಿಂತೆ ಆತಂಕ ಇರಲಿಲ್ಲ? ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡ ಅಂತ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲು ಅರವಿಂದನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರೋದು...' ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದರು.

'ಏನೂ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ... ಅದು ನನ್ನ ಬದುಕು... ನನ್ನ ಸಂಸಾರ... ಯಾರೋ ಮೂರನೆಯವರು ನನ್ನ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಮೂಗು ತೂರಿಸುವುದು ನಾನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನನ್ನ ಬದುಕಿನಿಂದ ದೂರ ಇಡಿ. ಅದಿಕ್ಕೇ ನಾನು ಇಲ್ಲಿರಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು...' ನಿವಿ ತಂದೆಯ ಮೇಲೆ ಕನಲಿದಳು.

'ಸರಿಯಮ್ಮಾ... ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟವಿರದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ ಬಿಡು... ಅವು ಹೋಗೋ ತನಕ ಸುಮ್ಮೆ ಇದ್ದುಬಿಡು. ಅವರದುರು ನಮ್ಮ ಮಾನ ಕಳೀಬೇಡ ಸರೀನಾ? ಹೇಗೂ ನಾಳೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅವು ಆಚೆ ಹೋಗೋತ್ತೂ ನಿನ್ನ ಪ್ರದೀಪನ ಮನೆಗೆ ಬಿಡ್ಡೇನೆ. ಇವತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ನಮಗಾಗಿ ಸಹಿಸಿಕೋ' ಮಗಳ ವರ್ತನೆಗೆ ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ಕೇಶವರು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಿವೇದಿತಾಳಿಗೆ ತಂದೆಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇಶವರು ಹೊರ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಅರವಿಂದರಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಸೂಕ್ತ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು.

ಅವರು ಕೇಶವರನ್ನು ಕರೆದು, 'ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೋ ಕೇಶವ... ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ... ನಿವೀಗೆ ಅವು ಖಾಸಗಿ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಅರಿವಾಗೋದು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಅದಿಕ್ಕೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೆಂದಿದ್ದೀಯೆ. ಮಾತನಾಡಿ ಪರಿಶ್ಚಿತಿ ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಸುಮ್ಮಿದ್ದು ಬಿಡು...' ಎಂದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅವರಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ಖರೀದಿ, ಸುತ್ತಾಟ ಮಾಡಲು ಎಂದು ಹೊರಟು ನಿಂತರು. ನಿವೇದಿತಾ ಹೊರಗೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವರನ್ನೆದುರಿಸುವುದು ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ನಿವೇದಿತಾಳ ವೈವಾಹಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲೇನೋ ಅಪಸ್ವರವಿದ್ದಿದ್ದು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಹಾಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದೇ ಅವರಲ್ಲಾ ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವರೂ ಆ ಬಳಿಕ ಕೆದಕಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ಮಗಳಿಗೆ ಅರವಿಂದರು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಪರಿಶ್ಚಿತಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಸಂಭಾಳಿಸಲು ಅವರು ಹೊರಗಿರುವುದೇ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗುಳಿಯುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದರು.

'ವೀಣಾ... ನಾವೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೇ ಊಟ ಮಾಡಿ ಬರ್ತೇವೆ. ನೀನೇನೂ ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಡ. ಕೃತ್ರಿಕಾ ನಾನ್‌ವೆಜ್ ಊಟ ಬೇಕಂತೆ...' ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವ ಕಾರಣ ವೀಣಾರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅದೇ ಸೂಕ್ತವೆಂದುಕೊಂಡು ಅವರೂ ಗೋಣಾಡಿಸಿದರು.

ನಿವೇದಿತಾ ಅವರಲ್ಲಾ ಹೋದ ಬಳಿಕ ತುಸು ನಿರಾಳಳಾದಳು. ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬಂದು ಅಡ್ಡಾಡಿದಳು. ಮಗಳ ಬಳಿ ಅವಳ ವರ್ತನೆಯ ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳ ವರ್ತನೆ ಅವರಿಗೆ ಚಿಂತೆಯ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ನೂಕುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿದ್ದ ಕೊಳವೊಂದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕದಡಿದಂತಾಗಿತ್ತು ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿತಿ. ಪ್ರದೀಪನ ವಿಮುಖತೆ ನಿವೇದಿತಾಳ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಳುಗಡವಿದೆಯೇ? ಒಳಗೆ ಅದುಮಿಡಲೂ ಅಲ್ಲ, ಹೊರಗೆ ತೋರಗೊಡಲೂ ಆಗದೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಮನುಷ್ಯ ವ್ಯಗ್ರವಾಗುವುದು ಸಹಜವೇ... ಪ್ರದೀಪನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಮೊದಲು ಅವಳ ಜೀವನ ಸರಿ ಮಾಡಬೇಕು...' ಕೇಶವರು ಮನದಲ್ಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಹೊರಗೆ ಸುತ್ತಾಡಲು ಹೋದ ಅರವಿಂದರ ಸಂಸಾರ ಕತ್ತಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲರ ಊಟ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ನಿಧಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನಿವೇದಿತಾಳ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಆಟ ಆಡುತ್ತಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದರು. ಕೇಶವರು, ಅವರ ಸಂಸಾರದ ಜೊತೆ, ಅವರು ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡುವವರಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕಳೆದು ನಂತರ ಮಲಗಲು ಹೊರಟರು.

ಮಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಹಾಲು ಹಿಡಿದು ನಿವೇದಿತಾಳ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದ ವೀಣಾರಿಗೆ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬಾತ್ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರ ಬಂದ ನಿವೇದಿತಾಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು, 'ನಿವೀ... ಮಗು ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ...?'

'ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಮ್ಮಾ...' ಎಂದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಅರಸಿದರು. ಮಗು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ, ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ವೀಣಾ ಆತಂಕದಿಂದ ಅರವಿಂದರು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೂ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನಿಧಿಯ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ, 'ಮನೇಲಿದ್ದ ಮಗು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯ್ತುರೀ...?'

ನಿವೇದಿತಾ ಭಯ, ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅಳಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಅರಸತೊಡಗಿದರು.

'ಕೋಣೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ... ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಇರಬೇಕು... ಹುಡುಕೋ...' ಅರವಿಂದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲರೂ ನಿವೇದಿತಾಳ ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು. ಆಗಲೇ ಮಗು ಮಂಚದ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯು ಟಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ತೆಳು ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚಲಾಗಿತ್ತು. 'ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ತೆವಳಲೂ ಆಗದ ಮಗುವನ್ನು ಟಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದು ಯಾರು...? ನೀವಾ ಮಕ್ಕಳಾ...?' ಕೃತ್ರಿಕಾಳ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

'ಇಲ್ಲಾ ತಾತ... ನಾವೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ...' ಮಕ್ಕಳು ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ನುಡಿದವು.

ನಿಧಿ ಚಲನೆಯಿಲ್ಲದೇ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಮುಖ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿಳಿಚಿಹೋಗಿತ್ತು. ಕೇಶವರು ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಾ ನಿಧಿಯ ಮೂಗಿನ ಬಳಿ ಬೆರಳು ಹಿಡಿದು ಪರಿಶ್ಚಿಸಿದರು.

ಅಧ್ಯಾಯ-3

ಮಗು ತೀರಾ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಮೈ ತಣ್ಣಗಾಗಲು ಆರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಕೇಶವರು ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ ಗಾಬರಿಯಿಂದ, 'ನಿಧಿ... ಮಗೂ...' ಎಂದು ಆರ್ತವಾಗಿ ಚೀರಿದರು. ಅರವಿಂದರು ಎದುರು ಬಂದು ಬಾಗಿ ಮಗುವಿನ ಉಸಿರಾಟ ಪರಿಶ್ಚಿಸಿ, 'ಕೇಶವ ಈ ಕಡೆ ಬಾ...' ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಸರಿಸಿ ತಾವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮುಂದುವರಿದರು. ಮಗುವಿನ ಅಂಗೈ ತಿಕ್ಕುತ್ತಾ, ಮಗುವಿನ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಬಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಉಸಿರು ತುಂಬುವ ಯತ್ನ ನಡೆಸಿದರು. ಮಗು ಲಘುವಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನಿವೇದಿತಾ ಮೈಮೇಲೆ ಆವೇಶ ಬಂದವಳಂತೆ ಧಾವಿಸಿ, ಅರವಿಂದರನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಧಾವಿಸಿ ಅವರ ಅಂಗಿಯ ಕಾಲರ್ ಹಿಡಿದು ಭೀಮ ಬಲದಿಂದ ಎಳೆದಳು. ಅವಳು ಜಗ್ಗಿದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಅರವಿಂದರು ಆಯತಪ್ಪಿ, ಮಂಚದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಅಂಗಾತ ಬಿದ್ದರು. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದ ನಿವೇದಿತಾಳ ಪ್ರಹಾರಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಂಭೀಭೂತರಾದರು. ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೃತ್ರಿಕಾ ಚೀರುತ್ತ ಅರವಿಂದರ ನೆರವಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ವೀಣಾ, ಕೇಶವರು ಅಲ್ಲೇನಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯದವರಂತೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಾವಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕ್ಷಣಗಳೇ ಹಿಡಿದವು. ಅರವಿಂದರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಮಂಚದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾ, ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿವೇದಿತಾಳ ಕಡೆಗೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, 'ಏನಾಯಿತೇ ನಿನಗೆ...? ಒಳ್ಳೇ ದೆವ್ವ ಮೆಟ್ಟಿದವಳ ಥರ ಆಡಿದ್ದಲ್ಲಾ...? ಯಾಕೆ ಅವನ್ನ ಎಳೆದು ಬೀಳಿಸಿದೆ... ನಿನ್ನ ಮಾವ, ಮಗೂನ್ನ ರಕ್ಷಿಸೋದಿಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹೋಗಿದ್ದು?'

ನಿವೇದಿತಾ ಅಸಡ್ಡೆಯಿಂದ, 'ರಕ್ಷಿಸೋದಿಕ್ಕಾ... ಭಕ್ಷಿಸೋದಿಕ್ಕಾ...? ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತು... ನಿಮ್ಮ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ ಅಷ್ಟೇ...'

ವೀಣಾ ಮಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಕಸಿವಿಸಿಯಿಂದ, 'ಏನಾಗಿದೆ ನಿವೀ? ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಡ್ತೀ?'

ನಿವೇದಿತಾ ತನಗೆ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರ ನಡೆದಳು.

'ಕೇಶವ... ಮೊದಲು ಮಗೂನ್ನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಉಸಿರಾಟದ ತೊಂದರೆಯಿಂದ ಏನು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆಯೋ... ಆಮ್ಲ ಜನಕ ಮೆದುಳಿಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದೆ... ಮೆದುಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ತಡ ಮಾಡಬೇಡ... ಮೊದಲು ಹೊರಡು...' ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡದೇ ಅರವಿಂದರು ಅವಸರಿಸಿದರು.

ಕೇಶವರು, ವೀಣಾ ಮಗುವಿನೆಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೊರಡುವ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಿದರು. 'ಮನೆ ಕಡೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ ವೀಣಾ... ನಾವಿದ್ದೀವಿ...' ಎಂದರು ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿವೇದಿತಾ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಹೊರಟು ನಿಂತಳು. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ದಿವಾಕರ ಬಳಿ ಕಾರಿತ್ತು. ಅವರ